

ՀԱԳԻՍՏ

ԱՍՊԵՏ ԲԻԷԴՐՈՑ ԲՐՈՖ. ԿՐԷՃԵՈՑԻ

ՃԵ. 20 Եւրկիս 1847. † 29. Հոկտ. 1908

Կարճատե հիւանդութենէ՝ լաւագոյն կե-
նաց անցնող Բրոֆէսորը բովանդակ վե-
նետիկը սգով համակեց: Պարզ և իրեն
սեպհական հաճելի մեթոտովը 35 տարի
դաստիսած էր, քաղքիս գրեթէ ամէն
դպրոցներու մէջ, գրահաշիւ, երկրաչափու-
թիւն, բնարանութիւն, հաշուակալութիւն
և այլ գիտութիւններ:

Ջերմ հաւատացեալ, ողջամիտ դաստիա-
րակ տասնեակ մը զաւակներուն և բիւ-
րաւոր աշակերտացը, վեհանձն և ազնուա-
կան կենցաղով ու վարմունքովը: Ժամ
մը իսկ դատարկ մնալէ ձանձրոյթ զգա-
ցողը համ կ'առնէր աշխատութենէ, դա-
սախօսել, ընթերցումէ, ուսումնական ըն-
կերութիւններու ժողովներուն մասնակցելէ:
Փաղաքապետութեան և զաւառական ժո-
ղովոց խորհրդական, Սէպատգիանոյ ֆա-
պրթոյ Լիկէտնի վերատեսուչ, Ուսուցիչ-
ներու Միութեան նախագահ, և այլ մե-
ծամեծ պաշտօններու տէր ըլլալովն իսկ
չէր դադրած 30 տարի Մուրատ-Ռափա-
յեիւան վարժարանի և ստէպ Ս. Ղազա-
րու հայոցս մատակարարել Գիտութեանց
սնունդը: Մասնաւոր համակրանք և սէր
ունէր մեր վրայ: Աղէտից թուականներուն
երբ, Մ-Ռափ. Վրժնի. աշակերտներս,
կը պատմէինք Սասունի կոտորածը, Ջէյ-
թունի տազնապները, բովանդակ ազգին
արհաւիրքը, կը մորմոքէր աւելարդ Բրո-
ֆէսորը և վառվռուն աչքերուն մէջ մար-
գարտի հատիկ վշտի կայլակներ կը ցո-
լային: «Փաշալերուեցէք, սիրելիք, քաջա-
լերուեցէ՛ք... աշխատասէր, տաղանդաւոր
և յառաջադէմ հայերուդ համար փրկու-
թեան թուականը հասած է: Թափուած
արիւնը Ազատութեան համար է. բըռ-
նակալութիւնը պիտի խղզուի անոր մէջ,

երիտասարդ Հայաստան մը պիտի բող-
բոջի անկէ: Մենք ևս մինչև 1848 և դեռ
աւելի վերջ, տառապեցանք, հալածուե-
ցանք և բիրաւոր մարտիկներու նահա-
տակութեամբ՝ կրցանք թօթափել օտար-
ներու լուծը և յափշտակելով մեր ազա-
տութիւնը՝ ձեռացուցինք Արողշակեան խա-
լիան: Ձեր Մարտիրոսներու, ձեր դիցազ-
ներու ճիգերն՝ վստահ եղիք՝ անարգասիք
պիտի չմնան»:

Այո՛, կը սիրէր նա զմեզ և վենետիկեան
հայոցս անշահախնդիր բարեկամն էր: Կը
սիրէինք, կը սիրէինք և մենք այդ բարի,
առաքինի անձնաւորութիւնը: Անոր ջերմ
և գորովալից համբոյրը՝ որ կը դրոշմէր
շրջանաւարտ հայ աշակերտացս ճակտին՝
ողջերթի յուզումնալից մաղթանքովը՝ ան-
մոռաց տպաւորութիւն կ'ընէր մեր վրայ:

Եւ այժմ ամենաջերմ, ամենագուրգու-
րալի արտասուաց ցողերն են որ կ'իյնան
մեր այտերէն իւր թարմ հողակոյտին վը-
րայ: Սիրոյ և խորին յարգանաց անթառամ
պսակներ են՝ մաքուր զգացումներու, որ
մենք Մ-Ռափայէլեան վարժարանի ու Ս.
Ղազարու արդի և վաղեմի աշակերտքս կը
գետեղենք երախտագիտութեամբ իւր շիւ-
մին վրայ:

Տո՛ւր, ո՛վ Աստուած հանգիստ իւր հոգւոյն.
Տո՛ւէք, ո՛վ հայեր յարգանք իւր յիշատա-
կին:

Հ. Ն. Տ.

